

- De snilleste guttene står bakerst i køen. Du finner ikke meg der.

Jeg spurte ham om dette fordi jeg ble servert en historie i de fete klubb-lokalene til Grenland Fallskjermklubb en sensommerkveld i august:

Klubben skulle gjøre innhopp på Jomfruland. Pilot Henrik satte ut åtte hoppere av Beaveren over stedet. Thomas var en av dem. Henrik ville gjerne være med på den bebudede festen. Han trengte 350 meter for å sette ned maskinen. Thomas var sikker på at den var lang nok og ga beskjed til flyger om at det holdt i massevis. Stripa var 200 meter og flyet måtte over en gammel septiktank i landingsområdet. Det holdt så vidt. Mens Thomas sto skolerett og mottok kjeft av dagens helt, sendte han en sms til de som allerede hadde startet festen: Sett frem tre pils og middag til Henrik, gratis.

Så feil kan man ta

Jeg har truffet Thomas mange ganger i løpet av min tid på Æra. Hadde en formening om at han var en ivrig, ambisiøs og seriøs fallskjermhopper. Seriøs hopper er han. Han tok ut tandempapirene her oppe. Han ble utdannet AFF instruktør her; ja han har sågar vært hoppmester på Æra. Alltid blid og frisk og "fit for fight". Men så fikk jeg tenkt meg om. Hvem var det som utstyrte hotellansvarlig for 2003 sesongen, Inger Øverbø med tjenestepikeuniform i latex da han skulle ha utfyllingshopp til tandemsertifikatet sitt? Jo da, Thomas. Og hvem serverte tre retters middag med avec'er en mas, slik at det utviklet seg til et herlig sjøslag, da AFF- instruktørexamen var gjennomført og bestått? Jo da, samme mann (med god hjelp

av sin gamle, gode venn og hoppefrende, Erik Johnsen, som jeg har fått mange Thomashistorier fra. De kommer, så følg med). Nei faen; vi tar en med en gang:

Grenland var på klubbturn til Gran Canaria. Innhopp på strand. Barene sto der på rekke og rad og Thomas og Erik med flere ble kveldens helter. Gratis drinker på hver utebar, såfremt de hadde på seg fallskjermene. Etter hvert ble de fulle og en smule uvørne med utstyret. Reservehåndtaket på riggen til Thomas var i ferd med å falle ut. For å forhindre en utilsiktet nødprosedyre sent på kvelden, på bakken, bandt Erik håndtaket fast til riggen med en pullupcord. Thomas oppdaget dette i flyet neste dag og lurte på hvem i #n%&&//()... som prøvde å ta livet av ham. Han fikk forklaringen og lo godt og husket ikke så mye fra kvelden før.

... tilbake i nåtiden, sånn cirka. Historiene kommer en lystig kveld dagen før jeg hadde avtalt intervju med Thomas. For han insisterte på å ha intervjuet på Geiteryggen.

– Jeg hører på mange måter til der, Nagel, så middagen får vi ta en annen gang, sier Thomas (det er sånn at hovedpersonen i bail-outen får velge tid og sted for intervjuet, pluss fritt valg fra meny. Journalisten får også mat!). Det han ikke vet, er at jeg har sittet kvelden før og blitt servert historier i klubbhuset, og det var denne kvelden jeg skjønnte at "så feil kan man ta"... nok om det.

Lyskanonene i Skien

Thomas stiller som avtalt fredag formiddag. Stor og høy og for anledningen, mørkebrun i

håret. Han er på jobb, nå som miljøarbeider i Eliniakollektivet, barnevernsgdom under tvang. Han har med seg en ungdom på 17 år og en kollega (kvinnelig) på 25. De setter seg et annet sted. Mens han svarer på spørsmålet om hvordan fallskjermkarrieren startet, letter Beaveren, som han følger med øynene, en elev kommer bort og sier hei og Thomas svarer tilbake, alt mens han snakker til meg...

– Startet som 17 åring, men fikk ikke no' dreis på det, gjorde ni hopp og det var det. Så ble det pause til jeg drev diskoteket "Steps" i Skien, samtidig med at jeg gikk på teknisk fagskole. En pen jente som jobbet der, ville på fallskjermkurs og det endte opp med at jeg fikk overtalt 15 av de 20 ansatte til å gå på kurs. Eller, det var vel sånn at jeg var ferdig med skolen og hadde fått jobb i Brevik, på Skagerrak Elektrisk et eller annet og så kom jeg dit og ble sittende på kontor en dag og det var drit kjedelig og så sa jeg opp for jeg hadde jo jobb på diskoteket. Daglig leder, rett og slett, sier Thomas og følger fallskjermhoppere på vei inn for landing. Hoppere kommer stadig forbi og han snakker med de som tiltaler ham. Lurer på om jeg vil ha kaffe, samtidig som han leser litt i et blad som ligger på bordet. Jeg lurer på om han er sånn type, du vet, ørten baller i luften på en gang, en haug med planer og konsentrasjonsvansker og han forteller om ADHD-testen kollektivet hadde gjort med en ungdom og som han selv scoret desidert høyest på. Og han forteller villig vekk om planer i massevis og om å realisere kanskje 10 prosent av dem. Men han forteller

-HVORDAN MÅLER DU LENGDEN PÅ EN FLYSTRIFE, THOMAS SOLLI? HAN SMILER. SIER LETTERE BESKJEMMET HE HE, FØR HAN HOLDER OPP TOMMELEN FORAN ANSIKTET OG MYSER MED BLIKKET: SÅNN, CA. SÅNN!

ikke at han var den første i Norge som opererte med lyskanoner, sånne lasergreier som flasher vilt og uhemmet på Ibiza og på strender hvor vilter tilårskomne ungdom samles. Byen ble opprørt. Først trodde innbyggerne at det var krig, så fant de ut at det var den unge og driftige lederen av "Steps" som sto bak lysshowet. Hr. Solli ble anmeldt til politiet for – har ikke hørt den før: Lysforurensing! Thomas mente at Skien trengte litt lysende liv og kjørte lasershowet hver eneste helg i over et år. Bystyret prøvde også å stoppe ham, men Thomas kan snakke for seg og har kontakter. Og jeg husker en annen historie Erik fortalte kvelden før. Thomas ble valgt til formann i Grenland i 1994. De eldre i klubben var skeptiske til den unge mannen med alle planene. De yngre valgte ham pga. alle ideene hans. Man måtte jo ha videospiller (de kostet åtte tusen den gangen) og noen TV er til den. Og briefingrom. Og han arrangerte fester og tjo og hei. Han fikk inn en visamaskin i manifest slik at hoppere kunne krite. Klubben satte ny rekord i antall hopp første sesongen med maskinen. Han ble sittende i formannstolen i ett år. Og etterlot seg et regnskap på minus 120-tusen. Det er altså Erik som forteller dette og som i neste åndedrag snakker om en totalt uselvsk Thomas, som nettopp har fått i boks en avtale med Sony om ny tandemrigg til 120.000 (opp i opp?). Om broren, Trond, som filmer og knipser og selger bilder via dealer (Thomas?) og om pengene, 40.000, som går rett i klubbkassen.

– Vel, videomaskinen var nok mitt eget prosjekt og jeg betalte på den i årevis. Mente jeg kunne arrangere vinlotteri for å få igjen kjøpesummen. Lotteriet gikk ikke særlig bra, men han fikk mye god vin og fikk tilbake to av de åtte tusen han hadde lagt ut for den. – Det må jo være bra, er Thomas sin ærlige mening. Og han sier åpent og oppriktig at det var viktig å ha det moro om det så gikk ut over forholdet til kassereren i klubben. – Og jeg har fått god hjelp av andre til å hale i land avtalen med Sony og når det gjelder fotografering og inntekt, så er jo det rett og rimelig. Det er klubben som betyr noe og at andre har det ålreit her. Da har jeg det fint, fortsetter Thomas, mens han forteller om sin sterke glede over å se andre bli fallskjermhoppere. Om

å dele adrenalinrushet han vet elevene har når de geleides ned via radio på nivå åtte. Og han vet at nå, ja nå blir de hektet på greia han selv er avhengig av: – Følelsen der og da er bare så herlig og enorm, sier han smilende.

Misjonæren

Thomas studerte et år ved BI. Faren hans hadde et byggeprosjekt i Oslo og han mente at han måtte bruke utdanningen sin. Ble i byen og i jobben i to år. Dro tilbake til Skien.

– Du har vel hørt om "Blue Planet", utested med bar, restaurant og pub. Fikk jobb der som daglig leder. Stolt forteller han om eget barområde kun for fallskjermhoppere; "Skydivers corner". Der ble det ofte satt omsetningsrekorder. Mens han jobbet der, kjøpte han en 73 fots charterbåt. Han flyttet inn i den, satte inn et ekstra bad og hadde på den måten en diger leilighet, til vanns. Han arrangerte dykkerturer, ferieturer 3-4 ganger pr. uke, med seg selv til rors, med eget kystskippersertifikat. Gikk lei! Det var vel da han flyttet til Geiteryggen. Sammen med Erik leide de 400 m2 av flyklubben og bosatte seg der for et par år. – Mye fest og mye moro og godt å bo i klubben i mitt hjerte, fortsetter Thomas mens han følger et helikopter med øynene. Så forteller han plutselig om meningen med å hoppe tandem. Være tett på passasjerer, samspillet mellom tandempilot og fotograf. Han snakker om at han også gleder seg over å se videoen sammen med fotograf og ikke minst passasjer. Det er mange tandempassasjerer som fortsetter på AFF- kurs. En tredel av alle AFF-elevne i klubben har tatt et tandemhopp først. Målsettingen for Thomas er å få flere elever via tandemhoppingen. – Jeg har nok en type misjonærholdning til det å hoppe tandem. Når min entusiasme smitter over på vedkommende som henger på maven, tenker jeg ofte: Gå ut i verden å gjøre alle folkeslag til fallskjermhoppere! Når jeg gratulerer ham med dealen han har gjort med Sony, blir han alvorlig og sier at det var da ikke bare han som fikset dette. Han hoppet AFF med ei jente som jobbet i Skandinaviske skolebøker. De hadde kunder i Sony. Hun spleiset Thomas med markedsjefen der. Han fikk et tandemhopp med

video. Stolt og oppglødd dro denne mannen hjem for å dele opplevelsen sin med gud og hvermann. Men han mistet DVD-en på veien. Thomas sendte prompte en ny en. – Vi leverte en veldig god totalpakke og det heldige resultatet ble en ny og sponset tandemrigg.

Gutta på tur

I begynnelsen av august i fjor lå jeg en uke i Lysebotn. En torsdags ettermiddag dalte fem fallskjermhoppere ned på campingplassen etter de hadde hoppet ut av en 206. Det var Jostein, Kjetil Suserud, Trond Solli, Ståle, Martin og Thomas. De var på vei til Kjevik-boogie, men ville hoppe litt her og der (for interesserte, så skrev Frittfall om saken i fjor høst). De hadde hoppet over Notodden, Fyresdal, Valle i Setesdal, droppet midt i Lysefjorden. Så skulle de videre til Sola for å hoppe ut over Lista. I Lysebotn pakket de skjermene, ruslet ned til Stavanger Baseklubbs lokaler ved ferjeleiet. Fem av dem leide hver sin baserigg. Så gikk de opp på Kjeragplatået og hoppet seksern. Thomas med fraphat og shorts. Husker jeg spurte ham om han hadde hoppet base før. – Å jo da, hoppet i Kjerag i 1997. Apropos BASE, så var det jo klappjakt på oss på den tiden, med forbundet som blodhunder. Jeg ble groundet av klubben i tre måneder i 1997 fordi noen visste at jeg visste om noen som hadde hoppet BASE her i distriktet og jeg nektet å si hvem det var. Men; det er historie nå, forteller Thomas hoderystende.

Han ga seg med BASE da han fikk Synne og Julie (tvillingene). Hadde BASE-nummer 102. På denne "Gutta på tur" greia var det naturlig å ta med et basehopp. – Du Tore, den rundturen vi hadde er nok min største fallskjermopplevelse, sier Thomas oppglødd. Med rigg, penger og visakort hoppet de et sammensurium av morsomme hopp i løpet av to dager. De hadde Lista flyplass nesten for seg selv. Der fant de ut at de skulle lande nakne på Kjevik. – Du skulle sett ansiktet på fyren i tårnet. Vi bare MÅTTE opp å hilse på ham, nakne, før vi entret flyet. Men det var kaldt å sitte nakne i 45 minutter, før vi gikk ut i tolv-fem over Kjevik. Men herlig likevel. Og når han først snakker om gode hopp, spør jeg ham

om hans verste opplevelse i luften. Han grunner en stund før han forteller om da han skulle opp med en elev på nivå sju. Datteren, den ene, Synne eller Julie hadde hjulpet pappa med pakkingen av fallskjermer. Han hoppet en Velocity. Fikk en knallhard åpning, slideren kollapset og alt ble mørkt. – Jeg regnet med at jeg hadde svimt av og alt var bekmørkt da jeg våknet. Trodde jeg var blind og fikk lettere panikk der oppe. Helt til jeg skjønnte at det var hjelmen som var delvis slått av og som sperret for utsikten. Måtte le, ler Thomas. Erik Johnsen kunne fortelle en historie som han mente måtte være Thomas sitt marerittthopp. De var på klubbtur til Sverige for å hoppe firer. På et av hoppene poppet skjermen og han kom bort i videomannen med foten. Fikk for seg at han

hadde sparket ham i hjel. Skrudde seg ned fra 13.000 fot på ca. ett minutt og var svimmel resten av dagen. Videomannen hadde ikke merket at Thomas var borti ham.

Penger og slikt

Thomas har jobbet mye og har til tider tjent bra. Han har vært i Nordsjøen, drevet diverse utesteder, solgt biler (BMW, Mercedes og Porsche). For tre år siden følte han at han ble tatt i "tidsklemma". – Jeg var alltid sistemann som hentet ungene i barnehaven og følte at jeg hadde liten tid til dem. En ting er å ha dem med i hoppmiljøet, de stortrives der. Det er noe annet å se dem sovende stort sett hver kveld, sukker Thomas. Han ringte Erik, som jobbet i

Elinia og fikk seg jobb der. Han mener han har noe å bidra med som miljøarbeider for skakkjørt ungdom... dermed reiser han seg og rusler bort til ungdommen han har med seg. Han har fått tilbud om tandemhopp, men vil ikke. – Du kan få deg en sinnsyk flytur med en av de råeste fallskjermyngere som finnes. Og ungdommen blir med Henrik og Beaveren en tur mens vi fortsetter samtalen. Bidra med, jo, spesielt i forhold til gutter. Han synes det blir litt for mye om og men med jentene. – Gutta er direkte og spenningsøkende på en annen måte, mener han. Og han liker jobben for han har en fin turnusordning; tre dager på, en uke fri, fire dager på og nok en uke fri. Han har delt foreldrerett og har fri når eksen jobber. – Jeg har aldri noe jeg skal rekke om morgenen. Er alltid hjemme når de kommer fra skolen. Har kjøpt meg leilighet, sammen med min nye, unge herlige samboer, Tina, som ikke er 17 som ryktene vil ha det til, men 21 sier Thomas smilende. De bor midt i en idrettspark, med ridesenter som nærmeste nabo. Han er rastløs av natur og vet han ikke blir boende her for all tid. Han har et husprosjekt eller to på gang. Han mener at penger og slikt ikke er så viktig lengre. Synes det er viktigere å ha det gøy og leke. Han pusser litt på en båt eller tre for salg, fikler litt med en bil for, når han ikke jobber for ungene eller for klubben.

Klubben i mitt hjerte

Thomas har vært medlem av Grenland i over 15 år. Det er her han har truffet vennene sine, samboerne sine, kreditorene og Gud vet nok resten. Fra anonyme kilder har jeg fått vite at han har lagt ned masse tid og egne penger i klubben (Erik er en av de anonyme kildene). Det er her han føler han har fått mye av oppdragelsen sin. – Helge Siljan, veteran, har lært meg alt om politisk arbeide (altså det å jobbe mot politikerne, i deres miljø, bstyret og formannskapet). Det å skille mellom inntekt for klubb og egen vinning. Du må nevne Erik Johnsen (har ikke gjort annet, han er HI nå) og Øyvind Storhaug. De har lært meg alt om klubb, om å tenke klubb, jobbe for klubb og

å elske klubben. Og det er en mengde andre som hjelper til slik at vi kan drive Grenland Fallskjermyklubb på det nivået vi gjør, sier han en anelse stolt i stemmen. Hvordan høres nå det ut... vel... Han forteller om dugnadsånden i klubben, men med fulldrift blir det også nødvendig å kjøpe tjenester. Han fikk tak i Beaveren, eller som han sier: – Jeg overtalte styret til å prøve. Vi måtte garantere for 180 flytimer til en million kroner. Jeg kom litt på kant med flygeren, men det var i fjor. I år har vi hatt Henrik, han er bare suveren og føler seg selv som en del av klubben. Han flyr jo rått og spennende (og jo da, vi har jo selv ligget i fritt fall med Beaveren carvende rundt oss) og er en attraksjon i seg selv. Så forteller han om spennende prosjekter med egen flystripe eller hva det var, litt nedenfor klubbhuset. – Det er kun å rydde litt skog et par dager, sier han. Erik har sjekket saken og et firma som driver med slikt sier en måneds arbeid. Men, men. Klubben gjør 6.000-7.000 hopp pr. år og Thomas mener det er nok. Selv om han liker ansvar, så er han ikke så glad i ansvar! Det heter seg at han har blitt voksen nå. Derfor sender klubben ham på 11 kurs til høsten. Og hans sitter som leder av valgkomiteen i F/NLF. Klokkeren har blitt meget og Thomas skal videre med ungdom og kollegaen. Innkjøringsperiode for poden på 17, som forresten kom glisende ut av flyet etter turen med Henrik. Jeg er på vei til fjellet, samler notater og mat som ikke ble satt frem. Så sier han: Harru sett sentrum av Skien. Vi har plassert store boards med reklamebilder av oss i klubben. Over 20 stykker nesten roper han ivrig. Jo da jeg har vært der og det var et vakkert syn og må da være en ide til etterfølgelse. Skiensguttene setter seg i bilen for å kjøre. Så veiver han ned vinduet og fortsetter: Du Tore, det beste hoppet mitt. Jeg kom på et annen jeg aldri glemmer. Nyttårsaften 1994-95 skulle Kåre Lian, Trond Jacobsen og jeg hoppe inn i det nye året. Vi spottet med klokka og hoppet ut 00.00. Over Skien. Det følte som raketten fløy rundt beina våre og det gjorde de og. Byen var som en juvel. Som tur fikk vi øye på flyplassen og landet der. Får du med deg den?

Thomas Solli (36)

Sivilstand Samboer, to barn med eksen

Antall år i sporten 15

Antall hopp 1900, hvorav 350 AFF og 250 tandem

Antall reservetrekk 1

Sertifikater D, I2, AFF, T

Østyt Velocity 120

Beste hopp På tur med gutta

Verste hopp Da dattera på seks pakket